

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 376/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Pol'nohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 223, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 118/2021 z 30. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Cdo 118/2021 z 30. marca 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka požaduje zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako aj náhradu finančného zadosťučinenia vo výške 14 142,96 eur a trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 12 C 122/2016-159 zo 7. augusta 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou spornej nehnuteľnosti bližšie špecifikovanej v žalobe. Okresný súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľka nemala na požadovanom určení naliehavý právny záujem, a to najmä s poukazom na právny názor Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) vyslovený vo viacerých rozhodnutiach, pričom žaloba nebola účinným procesným nástrojom sťažovateľky, pretože aj keby bola v konaní úspešná, neprinieslo by to žiadnu zmenu v právnom stave predmetnej

nehnutelnosti či sporových strán. Ako vlastník nehnuteľnosti je v katastri evidovaná spoločnosť [REDAKOVANÉ], tento stav nie je možné zmeniť podaním žaloby o určenie vlastníctva bez toho, aby nebol stranou sporu takéhoto konania subjekt, ktorý ako vlastník je zapísaný v katastri nehnuteľností. Nadobudnutie vlastníctva vyvlastnením je osobitný druh nadobudnutia vlastníctva, ktoré nie je odvodené od práv právneho predchodcu. Aktuálny evidovaný vlastník nie je právnym nástupcom žalovanej. Ďalej okresný súd v podstatnom uviedol, že sťažovateľka nemala naliehavý právny záujem na podaní žaloby ani z dôvodu uplatňovania si náhrady za vyvlastnenie, pretože žalovaná mala vyplatenú kúpnu cenu a úschova náhrady za vyvlastnenie sa týka vzťahu medzi spoločnosťami [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľke by ani v prípade vyhovenia žalobe nevznikol zákonný nárok na vyplatenie náhrady za vyvlastnenie.

3. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 217/2019 z 26. novembra 2020 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu odvolacích trov. Krajský súd napriek rozdielnemu názoru v otázke existencie naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na určení vlastníckeho práva v podstatnom uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny. Poukázal pritom na existenciu zákonného predkupného práva štátu, ktoré vzniklo 8. júla 2015, a v danej súvislosti dôvodil, že určení vlastníckeho práva tak, ako sa ho sťažovateľka domáhala, bránila dodatočná nemožnosť plnenia spočívajúca práve v predkupnom práve.

4. Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, ktoré najvyšší súd 30. marca 2023 napadnutým rozsudkom zamietol a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov dovolacieho konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zrekapitulovala okolnosti týkajúce sa vyvlastnenia sporných nehnuteľností a súvisiacich súdnych konaní, pričom v súvislosti s právnymi závermi uvedenými v rozsudku krajského súdu v podstatnom uviedla:

a) Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny napriek skutočnosti, že bol toho názoru, že vo veci je daný naliehavý právny záujem sťažovateľky na určení vlastníckeho práva. Podľa názoru krajského súdu však určení vlastníckeho práva bráni dodatočná nemožnosť plnenia, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu. Sťažovateľka uviedla, že predmetné rozhodnutia najvyššieho súdu boli vydané v správnych konaniach, kde sa preskúmavali rozhodnutia o vyhovení protestom prokurátora. Tieto protesty boli založené na tom, že vznikom predkupného práva štátu nastáva absolútna neplatnosť právneho úkonu, a preto správny orgán musí na jeho vznik prihliadať. Sťažovateľka je toho názoru, že protesty nebrali do úvahy časové súvislosti, a to predovšetkým skutočnosť, že predkupné právo vzniklo neskôr, ako boli kúpne zmluvy uzatvorené. Záver krajského súdu nemá podľa sťažovateľky zákonný podklad, je arbitrárny a v rozpore so zásadou odmietnutia spravodlivosti.

b) Sťažovateľka považuje za nesprávny právny záver krajského súdu týkajúci sa obmedzenia zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvného vzťahu priamo zo zákona predkupným právom štátu zakotveným v § 3 ods. 5 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy

významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o niektorých opatreniach“). Podľa krajského súdu neprihliadnutie katastrálneho úradu v konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva z kúpnej zmluvy na predkupné právo štátu je v rozpore s cieľom a účelom zákona i vtedy, ak predkupné právo vzniklo *ex lege* až po uzavretí kúpnej zmluvy. Sťažovateľka považuje argumentáciu krajského súdu za nesprávnu. Podľa jej názoru existuje zákonné predkupné právo a zmluvné predkupné právo, pričom právna úprava predkupného práva je všeobecná a je použiteľná tam, kde nie je zakotvená osobitná právna úprava. Z § 3 ods. 7 zákona o niektorých opatreniach vyplýva, že predkupné právo zaniká, pokiaľ sa do dvoch rokov nevykoná alebo nezačne vyvlastňovacie konanie. Uvedená skutočnosť má podľa názoru sťažovateľky pre vec zásadný význam.

6. Sťažovateľka nesúhlasí ani s právnymi závermi najvyššieho súdu uvedenými v napadnutom rozsudku. Podľa jej názoru má každý občan právo, keď sa obráti na súd, aby súd jeho argumenty vypočul a ak tieto argumenty súd neuzná, je potrebné, aby ich vyvrátil, prípadne vysvetlil, prečo nie sú k veci relevantné. K takémuto postupu súdu však v posudzovanom prípade nedošlo, hoci sťažovateľka podrobne argumentovala právnou úpravou týkajúcou sa absolútnej neplatnosti či dodatočnej nemožnosti plnenia. Jej argumenty neboli v tomto konaní vypočuté, lebo ak by to tak bolo, najvyšší súd by musel dospieť k inému záveru.

7. Podľa názoru sťažovateľky napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje len všeobecné konštatovania, pričom hlavnou chybou tejto argumentácie je, že chýbajú spätne overiteľné argumenty, na základe ktorých by sa dalo zistiť, ako súd dospel k danému rozhodnutiu.

8. Sťažovateľka nesúhlasí ani s tvrdením najvyššieho súdu, že ňou naformulovaná dovolacia otázka nekorešponduje s právnou otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie. Poukázala na to, že okresný súd odôvodnil zamietnutie žaloby predovšetkým tou skutočnosťou, že sťažovateľka nemohla nadobudnúť vlastnícke právo z dôvodu vzniku predkupného práva pred rozhodnutím o vklade, s čím sa stotožnil i krajský súd. Tým boli vymedzené mantinely, ako vymedziť dovolaciu otázku, keďže došlo k stotožneniu vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy. Sťažovateľka je toho názoru, že zodpovedanie tejto otázky je podstatné pre rozhodnutie vo veci aj vzhľadom na to, že ani otázka následkov spojených s predkupným právom nebola zodpovedaná správne. Z uvedeného dôvodu je podľa sťažovateľky potrebné, aby ústavný súd zrušením napadnutého rozsudku umožnil, aby došlo k náprave uvedených nedostatkov.

9. Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že spolu s podaným dovolaním podala aj návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu, o ktorom najvyšší súd vôbec nerozhodol. Sťažovateľka dala ústavnému súdu do pozornosti nález vo svojej obdobnej právnej veci (č. k. II. ÚS 482/2021-37 z 1. júna 2022), kde ústavný súd konštatoval porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania, ktorý považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný. Zo sťažnostnej argumentácie je však zrejmé, že sťažovateľka nesúhlasí ani so skutkovými

a s právnymi závermi uvedenými v rozsudku okresného súdu, ako aj rozsudku krajského súdu, ktoré však v petite ústavnej sťažnosti nenapáda. Tieto argumenty preto ústavný súd vyhodnotil len ako súčasť sťažnostnej argumentácie.

11. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05).

12. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, z novších napr. II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu rovnako vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý je právnym predpisom ustanovujúcim v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To, samozrejme, neplatí, ak by najvyšší súd posúdil danú otázku ústavne neutržiteľne v neprospech sťažovateľa. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, aby v kontexte jeho obsahu vyhodnotil obsah námietok prezentovaných sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti. Zároveň posudzoval ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

14. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu reaguje vecne na sťažovateľkou vymedzený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP posúdením dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa zaoberal podstatnými časťami rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu toho, či obsahuje náležité posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, uvedenie skutočností, ktoré súd považuje za preukázané a ktoré nie, uvedenie dôkazov, ktoré súd vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako aj právne posúdenie veci (§ 220 ods. 2 CSP). Táto zákonná požiadavka korešponduje s požiadavkou obsahovej kvality odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ktorá vyplýva z práva na dostatočné

odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd poskytol sťažovateľke v súvislosti s namietaným porušením práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie ochranu v medziach zákona, ktorý základné právo na súdnu ochranu vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom tieto medze rešpektoval, a preto mu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno pri posúdení vady zmätočnosti nič vytknúť. Ústavný súd, vychádzajúc z relevantnej časti obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (body 6 až 11 napadnutého rozsudku), nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu, resp. právom na spravodlivé súdne konanie. Zamietnutie dovolania v časti namietanej vady zmätočnosti ako nedôvodne podaného preto ústavný súd považuje za ústavne udržateľné.

16. Za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený považuje ústavný súd aj záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. *Conditio sine qua non* prípustnosti dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP je existencia právnej otázky, od ktorej vyriešenia bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu závislé. V konkrétnych okolnostiach veci sťažovateľky bolo rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení zamietnutia žaloby nepochybne založené na právnom názore, že v dôsledku vyvlastnenia sporného pozemku v čase pred zavkladovaním vlastníckeho práva do katastra by predmetná kúpna zmluva nikdy nenadobudla konštitutívne účinky, a preto by ani nikdy právne konformným spôsobom nedošlo k prevodu vlastníctva zo žalovanej na sťažovateľku. Ústavný súd preto považuje záver najvyššieho súdu o tom, že v dovolaní absentuje také vymedzenie právnej otázky, od ktorej vyriešenia reálne záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky uvedenú v dovolaní, ako aj ústavnej sťažnosti týkajúcu sa vecno-právnych účinkov zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností [vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP] za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený (porovnaj aj IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

17. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku dostatočne vecne posúdil namietanú vadu zmätočnosti spočívajúcu v tvrdenej nedostatočnosti dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu. Za dostatočne a presvedčivo odôvodnený považuje ústavný súd rovnako záver najvyššieho súdu v kontexte namietaného dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 CSP. Ústavný súd k podobným právnym záverom dospel aj v obdobných konaniach sťažovateľky (napr. IV. ÚS 578/2022, IV. ÚS 286/2023), pričom nemá dôvod sa od uvedených právnych názorov odkloniť ani v tejto veci sťažovateľky, pretože skutkové a právne okolnosti jej veci to neodôvodňujú.

18. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti argumentuje rozhodnutím ústavného súdu vydaným v obdobnej veci (nález č. k. II. ÚS 482/2021 z 1. júna 2022), v ktorom bola podľa nej zo strany ústavného súdu konštatovaná arbitrárnosť záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu.

19. Posúdením odôvodnenia sťažovateľkou argumentovaného rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že ním došlo k vysloveniu porušenia práv fyzickej osoby na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie podané z dôvodu vady zmätočnosti

podľa § 420 písm. f) CSP a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená) odmietnuté ako neprípustné.

20. V argumentovanom náleze ústavný súd vytkol najvyššiemu súdu pri posudzovaní (ne)dostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v rámci vady zmätočnosti, že pojem procesný postup vnímal reštriktívne, t. j. len ako proces pred vydaním meritórneho rozhodnutia, a nie proces, ktorý by subsumoval aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (bod 33 nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022). Najvyššiemu súdu tak bola zo strany ústavného súdu uložená povinnosť uviesť konkrétne dôvody ku konečnému rozhodnutiu vo veci odvolacím súdom, ktoré musia byť právne a logicky konzistentné (bod 35 nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022). Ústavný súd napokon konštatoval, že odmietnutie dovolania je výsledkom zjavnej chyby právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania, čo viedlo k záveru o tom, že súdna ochrana nebola dovolateľovi najvyšším súdom poskytnutá v zákonom predpokladanej kvalite (bod 37 nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022). Z podstatných častí nálezu ústavného súdu z 1. júna 2022 však nevyplýva to, čo tvrdí sťažovateľka, teda že k vysloveniu porušenia práv na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie došlo z dôvodu arbitrárnosti právneho posúdenia súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu. Inak povedané, ústavný súd zistil neústavnosť v postupe najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania pre vadu zmätočnosti.

21. V časti IV.2 citovaného nálezu z 1. júna 2022 sa síce ústavný súd vyjadril aj k otázke posudzovania naliehavého právneho záujmu, no v kontexte prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, pri ktorom dovolateľ formuloval právnu otázku odlišne od právnej otázky formulovanej sťažovateľkou. Za nesprávne právne posúdenú považoval dovolateľ (II. ÚS 482/2021) otázku naliehavého právneho záujmu za situácie, ak je v katastri zapísaná poznámka o prebiehajúcom konaní podľa § 228 ods. 2 CSP, a otázku posudzovania pasívnej vecnej legitímácie pri určovacích žalobách, zatiaľ čo sťažovateľka považovala za nesprávne právne posúdenú otázku vecno-právnych a záväzkovo-právnych účinkov kúpnej zmluvy. Zo všetkých uvedených dôvodov preto odkaz na nález ústavného súdu z 1. júna 2022 bez ďalšej relevantnej argumentácie *prima facie* nemôže obstať.

22. Pokiaľ sťažovateľka druhou námietkou argumentuje, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu vydané vo veci sp. zn. 4 SŽ 165/95 (uverejnené v časopise *Zo súdnej praxe*, 1997, č. 24), v ktorom konštatoval, že „*ak nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti.*“. Ústavný súd preto postup najvyššieho súdu, ktorým tento v napadnutom rozsudku zdôraznil, že splnenie na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nezistil, pričom samostatné rozhodnutie o tom nevydal, považuje z ústavnoprávneho hľadiska za udržateľný (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

23. Ústavný súd na základe už zmieňovaných čiastkových záverov k jednotlivým námietkam sťažovateľky dospel k záveru, že nie sú dôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Vychádzajúc z uvedeného,

ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu